

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 101/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Milošom Gerom, advokátom, Štefánikova 217/1, Bytča, proti postupu a rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4 C 3/2017 zo 16. mája 2017, postupu a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co 388/2017 z 31. júla 2018 a postupu a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 77/2019 z 29. januára 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. apríla 2020 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 3/2017 zo 16. mája 2017 a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 388/2017 z 31. júla 2018 a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Cdo 77/2019 z 29. januára 2020. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

V konaní vedenom okresným súdom sa sťažovateľ v právnom postavení žalobcu domáhal proti Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdnych exekútorov [REDACTED] a [REDACTED] v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 Er 1839/98 v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). V predmetnom exekučnom konaní mal sťažovateľ právne postavenie oprávneného.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa z dôvodu, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdnych exekútorov, preto konštatoval nespĺnenie základného predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

4. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny.

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu (ako aj okresného súdu) mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, teda uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Rozsudok krajského súdu tiež spočíval podľa sťažovateľa v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP] a ktorá zároveň nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP].

6. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP v časti, v ktorej sťažovateľ namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, a v časti, v ktorej sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, odmietol dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP pre nevymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 431 až § 435 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorá je čiastočne spísaná aj v českom jazyku a ktorá okrem rozsiahlej kritiky a polemiky s právnymi závermi konajúcich súdov obsahuje tieto dve zásadné námietky:

a) postupom krajského súdu došlo k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní tým, že krajský súd nerešpektoval právo sťažovateľa vyjadriť sa k vykonaným dôkazom,

b) najvyšší súd „nesprávne“ a „nepreskúmateľne“ odmietol dovolanie sťažovateľa napriek tomu, že v dovolaní rozsiahlo formuloval a konkretizoval „súbor pätnástich“ právnych otázok, ktoré neboli najvyšším súdom dosiaľ vyriešené. Týmto formalistickým prístupom tak najvyšší súd odňal sťažovateľovi právo na prístup k súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a ich napadnutými rozhodnutiami. Z dôvodov ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa vo vzťahu ku krajskému súdu domáha aj vyslovenia porušenia základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy).

9. Ústavný súd v prvom rade upriamuje pozornosť na skutočnosť, že sťažovateľ s výnimkou kópie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu k ústavnej sťažnosti nepriložil v súlade s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde kópie právoplatných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým jeho ústavná sťažnosť smeruje. Napriek tomu, že nepochybne ide o odstrániteľnú vadu konaniu, ústavný súd k postupu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda k doručeniu výzvy na odstránenie tohto nedostatku nepristúpil. Za určitých okolností totiž môže prevážiť hľadisko procesnej efektívnosti a rýchlosti konania a ústavný súd vtedy rozhodne o podanej ústavnej sťažnosti aj bez odstránenia nedostatkov podania. Je to tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani doplnenie ústavnej sťažnosti by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech pri predbežnom prerokovaní jeho ústavnej sťažnosti (m. m. IV. ÚS 249/2020). Je tomu tak aj v prejednávanej veci sťažovateľa, pričom bližšie dôvody ústavný súd objasňuje v ďalšej časti tohto uznesenia.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým rozsudkom okresného súdu a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom:

10. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh pritom vyplýva, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom prieskumu zo strany krajského súdu na základe odvolania podaného sťažovateľom, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom. Z toho dôvodu je vylúčený ústavný prieskum vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu, keďže v danom prípade existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy.

12. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom napadnutým rozsudkom krajského súdu a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom:

13. Ústavný súd konštatuje zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúcej z § 124 zákona o ústavnom súde,

a to vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa (25. februára 2020, pozn.).

14. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje jedinú zásadnú námietku, a to že mu krajský súd znemožnil vyjadriť sa k „významnému“ vykonanému dôkazu, čím porušil princíp kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní [bod 7 písm. a) tohto uznesenia].

15. K predmetnej námietke sťažovateľa ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nekonkretizoval, ku ktorým dôkazom mu bolo krajským súdom znemožnené sa vyjadriť, a tak jeho tvrdenia v tomto smere ostávajú len vo všeobecnej rovine, preto ich nebolo možné ani meritórne preskúmať. Z obsahu predloženého napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pritom nevyplýva, že by krajský súd vo veci sám nariadil pojednávanie, resp. že by v rámci odvolacieho konania dopĺňal alebo opakoval dokazovanie, pričom ani sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti opak netvrdil. Takto postavenú ústavnú sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže táto strohá a ničím neodôvodnená argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

16. Navyše, ústavný súd dodáva, že všetky námietky sťažovateľa súvisiace s (ne)vykonaním navrhnutých dôkazov a nesprávnym hodnotením dôkazov krajským súdom (a okresným súdom) boli najvyšším súdom ako dovolacím súdom relevantne, logicky a dostatočne zodpovedané (body 19 a 20 napadnutého uznesenia).

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom:

17. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa porušenia základného práva na prístup k súdu, ktorého sa dopustil najvyšší súd odmietnutím jeho dovolania ako neprípustného [bod 7 písm. b) tohto uznesenia], ústavný súd konštatuje, že právo na prístup k súdu predstavuje súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci, má pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné (II. ÚS 153/2018). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom pre poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (napr. II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05).

18. Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou

zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neutržateľne v neprospech sťažovateľa.

19. Poukazujúc na uvedené, bolo úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posúdiť, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľa, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany na prístup k súdu.

20. Ako už bolo uvedené (bod 5 tohto uznesenia), sťažovateľ prípustnosť dovolania odôvodnil § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

21. K vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ tvrdil, že súdy nižších inšancií nevykonali ním navrhnuté dôkazy, a preto nedostatočne zistili skutkový stav veci, pričom vykonané dôkazy vyhodnotili nepresvedčivo a nesprávne. Sťažovateľ súčasne namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších inšancií.

22. Po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia, vychádzajúc súčasne z možných mantinelov ústavnosúdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa ústavne udržateľným spôsobom vysporiadal s týmto dôvodom prípustnosti dovolania, keď zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, že konajúce súdy svoje rozhodnutia dostatočne odôvodnili a krajský súd sa náležite vysporiadal s odvolacou námietkou sťažovateľa o nevykonaní ním navrhnutých dôkazov (bod 17 napadnutého uznesenia). Nevykonanie niektorého z navrhnutých dôkazov pritom podľa najvyššieho súdu nezakladá bez uvedenia ďalších relevantných skutočností tzv. zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 CSP. Z rovnakého dôvodu nemohla prípustnosť dovolania založiť ani dovolacia námietka sťažovateľa týkajúca sa nesprávneho hodnotenia dôkazov súdmi nižších inšancií (body 19 a 20 napadnutého uznesenia).

23. Zohľadňujúc uvedené skutočnosti, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu. Jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti dovolania podľa § 447 písm. c) CSP.

24. Ďalšia námietka obsiahnutá v dovolaní sťažovateľa spočívala v tvrdení, že krajský súd sa pri riešení právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo jeho rozhodnutie, odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods.1 písm. a) CSP] a zároveň táto právna otázka nebola dovolacím súdom ešte vyriešená [§ 421 ods.1 písm. a) CSP].

25. Ústavný súd konštatuje, že pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, pretože posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje predmetné ustanovenie. Z obsahu vyžiadaného dovolania sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ pri tomto uplatnenom dovolacom dôvode koncipoval veľké množstvo otázok (zasadených do neprehľadného textu) obsahujúcich celé citované časti z rozhodnutí ústavného súdu a najvyššieho súdu, ktoré považoval za otázky zásadného právneho významu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, pričom obsah niektorých z nich zopakoval aj v ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť

tak z väčšej časti kopíruje námietky uplatnené sťažovateľom v rámci jeho dovolania, pričom tieto dopĺňa o všeobecné tvrdenia, z ktorých vyvodzuje porušenie svojich označených práv.

26. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd nepovažoval spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu sťažovateľom za súladný s § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd dospel k záveru, že žiadna z otázok zadaných sťažovateľom nepredstavuje právnu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP a tieto sú len „*všeobecnou charakteristikou nesprávnosti, ku ktorým došlo v konaní pred odvolacím súdom*“, nesúhlasom sťažovateľa s právnym posúdením veci krajským súdom a spochybňovaním správnosti jeho prijatých záverov (bod 27 napadnutého uznesenia). Z dovolania sťažovateľa spísaného kvalifikovaným právnym zástupcom tak nie je možné s určitosťou vydedukovať právnu otázku podľa § 421 ods. 1 CSP, ktorou by sa mal najvyšší súd v prejednávanej veci zaoberať. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je riadne vymedzenie, t. j. jasné formulovanie právnej otázky, ktorá ešte nebola odvolacím súdom vyriešená, a nie je povinnosťou dovolacieho súdu, aby si právnu otázku vyvodil sám. Naopak, táto povinnosť prislúcha strane (dovolaťovi), ktorá je v dovolacom konaní povinne zastúpená advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom (m. m. IV. ÚS 176/2020). Rovnako najvyšší súd zdôraznil, že sťažovateľ napriek tvrdenému odklonu krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu neuviedol žiadne rozhodnutie alebo rozhodnutia predstavujúce ustálenú rozhodovaciu prax, ktorú krajský súd pri rozhodovaní nerešpektoval.

27. Je tak možné konštatovať, že sťažovateľ uvedené dôvody prípustnosti dovolania označil len formálne, pričom obsah sťažovateľom sformulovaných otázok nasvedčuje tomu, že v skutočnosti išlo iba o vyjadrenie nesúhlasu s právnym posúdením veci krajským súdom a rozsiahlu polemiku s jeho právnymi závermi, na čo v konečnom dôsledku správne poukázal aj najvyšší súd v napadnutom uznesení. Tomuto právnemu záveru pritom nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť, preto podľa ústavného súdu neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval.

28. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže medzi napadnutým uznesením a porušením označených práv nebola zistená príčinná súvislosť.

29. V závere ústavný súd dodáva, že len nesúhlas s napadnutým uznesením najvyššieho súdu nie je sám osebe postačujúci na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia za situácie, ak najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočne vysvetlil dôvod odmietnutia dovolania sťažovateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku

30. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd nenachádza v obsahu jeho sťažnostnej argumentácie dostatočné a konzistentné zdôvodnenie, v čom podľa sťažovateľa spočíva porušenie

týchto práv. Predmetný rozsah nedostatku tak bráni považovať ústavnú sťažnosť v tejto časti za dostatočne odôvodnenú.

31. V tejto časti tak pôsobí ústavná sťažnosť nedostatočne napriek už ústavným súdom konštatovanému kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľa. Ani v danom prípade neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z dôvodu jeho kľúčovej povahy. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

32. Ústavný súd preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

33. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 10. marca 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu